

Hồi 35

Đoạt Dục Tội Độc Tâm

N

ghe tiếng rên rĩ của Long Cơ Bà Bà, Lâm Qui càng bực bội hơn, gã lầu nhàu nói:

- Hừ... Vậy mà cũng tự cho mình là Thiên Ma vô địch. Bị người ta chặt gãy mất một tay giờ nằm đó mà rên.

Gã lầu nhàu nhưng không dám nói lớn, sợ Long Cơ Bà Bà nghe được. Để khỏi nghe tiếng rên của Long Cơ Bà Bà, Lâm Qui bước ra ngoài hàng hiên chấp tay sau lưng nhìn những cánh bướm chập chờn bay lượn trên những đoá hoa đang khoe hương khoe sắc. Chợt Lâm Qui thấy Nhị nương và Tam Nương đang hái hoa ngoài khu vườn. Mắt y như vụt sáng hơn. Y chấp tay sau lưng rảo bước về phía hai nàng đang chọn những đoá hoa tươi nhạt, đẹp nhất đặt đem vào phòng Long Cơ Bà Bà để chưng.

Lâm Qui bước đến bên hai nàng. Gã rặn nụ cười giả lả rồi nói:

- Nhị vị cô nương làm gì vậy?

Nhị nương quay lại nhìn Lâm Qui:

- Lâm công tử...

Cả hai người toan bỏ giỏ hoa xuống để ôm quyền xá Lâm Qui, nhưng gã khoát tay:

- Không cần đa lễ... Không cần đa lễ.

Nhị nương từ tốn đáp:

- Công tử... Nhị nương và Tam Nương đang chọn bông để đem vào thư phòng của lão Long Cơ Bà Bà thần nữ cấm chưng.

- Hậ... Sao hai nàng cứ phải lo cho lão Long Cơ mà không lo cho hai nàng?

- Nhị nương và Tam Nương phải hầu hạ Long Cơ Bà Bà trong lúc người đang trị thương. Nếu không làm tròn trách nhiệm thì hẳn sẽ bị trang chủ quở trách.

Lâm Qui vỗ ngực mình:

- Hai nàng không còn gì phải sợ Mạc Thiên Văn trang chủ cả. Đã có Lâm thiếu gia đứng sau lưng hai nàng rồi. Hai nàng không thấy ư... tỵ Hiền trang chủ Mạc Thiên Văn thấy Lâm thiếu gia cũng phải nể mặt. Can gì phải nhờ đến mộ Long Cơ thần nữ đó chứ.

Tam Nương và Nhị nương nghe Lâm Qui nói không khỏi bối rối, lúng túng. Nhị nương nói:

- Lâm công tử... Mạc trang chủ kính trọng công tử chẳng qua vì nể mặt Long Cơ thần nữ mà thôi.

Lâm Qui nhíu mày:

- Nàng nói vậy bĩ mặt ta quá... Chẳng lẽ Lâm thiếu gia của hai nàng chỉ đáng là cái váy của mộ Long Cơ thần nữ đó thôi sao. Ta không đáng cho hai nàng nể mặt à?

Nghe gã nói Nhị nương và Tam Nương càng lúng túng hơn. Hai nàng bối rối nói:

- Nhị nương và Tam Nương không dám có suy nghĩ xem thường Lâm công tử.

Lâm Qui cười khẩy:

- Hai nàng không có ý xem thường ta ư...

Nhị nương và Tam Nương nhún nhường nói:

- Dạ... Nhị nương và Tam Nương đều là hạng nô nữ trong Tỵ Hiền trang. Thân phận thấp kém thì nào dám xem thường Lâm công tử.

Khẽ gạt đầu, Lâm Qui thộp tay nắm lấy hồ khẩu của Nhị nương và Tam Nương:

- Nếu hai nàng không xem thường Lâm thiếu gia thì hãy đi theo Lâm thiếu gia.

Nhị nương và Tam Nương bối rối hơn khi Lâm Qui buộc hai người phải theo gã.

Nhị nương nói:

- Lâm công tử... Nhị nương và Tam Nương còn bận hái hoa..

Lâm Qui khoát tay:

- Ấy... Không cần hái hoa nữa... Cứ theo ta...

Gã không cho hai nàng có thêm lời phân trần nào, mà kéo lại xông xộc về phía gian biệt lầu. Khi đưa hai nàng vào gian biệt phòng nằm cạnh toà lầu bát giác mà Long Cơ Bà Bà đang an dưỡng, Lâm Qui đóng sầm cửa lại.

Hành động của gã càng khiến cho Nhị nương và Tam Nương hết hoảng. Nhị nương nói:

- Lâm công tử định sai bảo chúng nô nữ làm gì ạ?

Lâm Qui nhướng mày:

- Còn làm gì nữa bấy giờ?

Tam Nương lúng túng nói:

- Lâm công tử định sai gì chúng nô nữ?

- Ấy... Bốn công tử mấy ngày qua đã hầu hạ mẹ già Long Cơ mệt lắm rồi. Giờ thì Lâm thiếu gia muốn hai nàng hầu hạ lại cho Lâm thiếu gia... Chỉ có thể thôi.

Nhị nương nói:

- Lâm thiếu gia định sai Nhị nương và Tam Nương hầu hạ gì ạ?

- Còn hầu hạ gì nữa.

Gã vừa nói vừa kéo Nhị nương và Tam Nương về phía tròng kỷ. Hành động của Lâm Qui càng làm cho hai nàng nô nữ Tụ Hiền trang hoảng hết. Nhị nương và Tam Nương dẫn tay, nhưng không sao rút ra khỏi tay của Lâm Qui. Lâm Qui trừng mắt:

- Hai người dám cãi lại ý muốn của bốn công tử à? Muốn chết sao?

Nhị nương và Tam Nương cúi mặt nhìn xuống.

Lâm Qui lờm mắt nhìn qua hai người. Gã gằn giọng nói:

- Khi bốn thiếu gia đến Tụ Hiền trang đã ban phát kim lượng cho hai người. Hai người đã nhận kim lượng của bốn thiếu gia và hứa sẽ hầu hạ thiếu gia chu đáo. Bây giờ là lúc bốn thiếu gia muốn hai nàng tỏ lộ sự ngoan ngoãn của mình.

Nhị nương bối rối nói:

- Thì Lâm công tử muốn sai bảo gì chúng nô nữ.. Chúng nô nữ sẽ theo lời người.

Nhị nương và Tam Nương cúi mặt khi Nhị nương thốt dứt câu.

Lâm Qui gật đầu:

- Thế mới ngoan chứ.

Gã kéo hai nàng đến tràng kỷ.

Nhị nương và Tam Nương miễn cưỡng bước theo Lâm Qui. Y choàng tay qua vai Nhị nương và Tam Nương. nhỏ nhẹ nói:

- Thơm lắm... Thơm lắm... Bây giờ ta muốn hai nàng hầu rượu cho bọn thiếu gia.

Nhị nương và Tam Nương khúm núm tuân lời gã. Hai người vừa dậm bước đi lấy rượu thì Lâm Qui kéo lại:

- Hậy... Không cần... để ta đi lấy cho hai nàng cứ ngồi yên ở đây.

Gã nói dứt câu bước đến kệ lấy vò rượu hai cần bưng đến, rồi ngồi vào giữa Nhị nương và Tam Nương.

Lâm Qui đặt bầu rượu vào tay Nhị nương. Nhị nương vừa đón lấy bầu rượu thì tay của Lâm Qui đã lòn qua ôm chụp lấy vòng tiểu yêu của nàng và Tam Nương.

Hắn há miệng to hoang hoác:

- Chúc rượu cho Lâm thiếu gia đi.

Nhị nương bối rối... Nàng chưa từng biết cách hầu rượu như thế này. Nhị nương lúng túng thế nào lại đổ cả rượu vào miệng Lâm Qui. Hắn so sặc sụa, mắt trợn trừng.

Nhị nương thấy gã nhìn mình như ư vậy càng hốt hoảng hơn.

- Nhị nương không có ý đó...

Lâm Qui thở hắt ra một tiếng. Hắn gằn giọng nói:

- Thôi được... Lâm thiếu gia bỏ qua lần này.

Gã vừa nói vừa giằng lấy bầu rượu. tự uống một mình. Dốc rượu tu một ngụm dài, Lâm Qui mới đặt xuống bên cạnh. Gã chột quay sang Nhị nương kéo nàng vào sát mình. Cùng với động tác đó, hai cánh môi giáo hoạt của gã chìa ra áp vào mặt Nhị nương.

Nàng đỏ bừng mặt toan vùng dậy nhưng không sao thoát khỏi vòng tay chắc nịch đang bầu cứng lấy đan điền nàng. Nhị nương hoảng sợ thét lên:

- Công tử...

Lâm Qui trừng mắt:

- Nàng ngoan ngoãn đi nào... Bộ nàng không thích Lâm thiếu gia sao?

Nhị nương cúi đầu lí nhí đáp lời gã:

- Lâm thiếu gia... Nhị nương chỉ là nô nữ trong Tụ Hiến trang của Mạc trang chủ chứ không phải là kỹ nữ lầu xanh... Mong Lâm thiếu gia hiểu cho Nhị nương.

- Hê... Nếu Lâm thiếu gia xem nàng là kỹ nữ thì không đối xử tốt như vậy đâu. Nàng được Lâm thiếu gia để mắt đến là may mắn lắm rồi đó.

Y vừa nói vừa ghì nhị nương vào sát hơn.

Lâm Qui lừ mắt lườm Nhị nương rồi quay sang Tam Nương:

- Còn Tam Nương... Nàng hẳn ngoan ngoãn hơn Nhị nương của nàng chứ?

Tam Nương bối rối nhưng không trả lời gã. Nàng có vẻ như an phận và chịu đựng.

Lâm Qui kéo nàng sát vào người gã rồi nói:

- Tốt lắm... Tốt lắm... Ta thích nàng rồi đó... Nay Lâm thiếu gia nói cho nàng biết nhé... Không phải Lâm thiếu gia không có những trang giai nhân tuyệt sắc để mắt đến đâu. Ngay cả Cung chủ Hương cung Mộng Diệp Tình còn lụy vì ta nữa đấy. Nhưng vì ta luôn thích trao tình... Nàng được Lâm thiếu gia để mắt đến là phúc đức cho nàng đó.

Gã nói xong, lòn tay vào trong cởi bỏ dây lụa thắt lưng của Tam Nương. Đến lúc này Tam Nương mới mở miệng.

- Lâm công tử...

Lâm Qui toét miệng cười hề hề. Hắn vừa cười vừa nói:

- Lâm thiếu gia biết nàng đang rạo rọc phải không?... Ta biết mà đừng e lệ. Với ta thì nàng đừng e lệ.

Y quay lại Nhị nương:

- Nàng cũng vậy nữa... Chỉ cần hai nàng chịu theo sở thích của Lâm Thiếu gia thì sau này tha hồ mà hưởng vinh hoa phú quý. Lâm Thiếu gia sẽ làm chủ cả toà "Bách Hoa lầu", bây giờ các nàng tha hồ mà ăn sung mặc sướng, thoát cảnh nô nữ tội nghiệp này.

Lâm Qui vừa nói vừa lòn tay cởi nốt dây lụa thắt lưng của Nhị nương.

Nhị nương lắc đầu:

- Lâm công tử... Nhị nương không thể...

Lâm Qui trừng mắt:

- Sao lại không thể... Chẳng lẽ Lâm Thiếu gia không đáng để cho người hầu hạ ư?

- Nhị nương không dám có ý nghĩ đó, nhưng Nhị nương đã...

Lâm Qui trừng mắt nhìn nàng:

- Đã gì nào?..

- Nhị nương vốn đã có ý trung nhân.

Lâm Qui khoát tay:

- Hê... Chuyện đó Lâm Thiếu gia không quan tâm lắm đâu... Nếu cần thì Lâm Thiếu gia sẽ thỉnh cầu Long Cơ Bà Bà tống tiễn ý trung nhân của nàng về dưới âm phủ.

Nghe gã thốt ra câu này, sắc mặt Nhị nương tái ngắt, căng thẳng nàng khẩn thiết nói:

- Lâm Thiếu gia xin đừng làm vậy...

Lâm Qui nhanh chóng nhận ra ngay vẻ căng thẳng trên mặt Nhị nương gã cười khẩy nói:

- Nếu nàng không muốn thì phải chịu theo ý thích của Lâm công tử đã, nàng tự biết phải làm gì chứ.

Hắn nói xong rút ngay sợi dây lụa thắt lưng của Nhị nương rồi quay lại Tam Nương:

- Còn nàng nữa... Hẳn. nàng cũng có ý trung nhân?

Tam Nương lắc đầu:

- Tam Nương không có yêu ai cả...

Lâm Qui tròn mắt nhìn Tam Nương:

- Nàng chưa có ý trung nhân như Nhị nương à?

- Tam Nương chưa có... Tam Nương chưa có...

- Thế thì tốt quá. Tốt quá... Nàng tất sẽ được Lâm Thiếu gia ưu ái hơn Nhị nương đó... Chỉ cần nàng biết hầu hạ Lâm thiếu gia mà thôi.

Y nói xong giật sợi dây lụa thắt lưng của Tam Nương, rồi chìa hai cánh môi giả hoạt áp vào má nàng. Tam Nương nhăn mặt chịu đựng nụ hôn trơ trẽn của họ Lâm.

Lâm Qui vừa hôn Tam Nương vừa nói.

- Thơm lắm... Thơm lắm... Lâm Thiếu gia rất thích mùi thơm da thịt của nàng
Gã nói xong quay lại Nhị nương:

- Nàng đã có ý trung nhân rồi nhưng nếu ngoan ngoãn như Tam Nương nương thì Lâm Thiếu gia đây cũng không đối xử tệ với nàng đâu.

Cùng với lời nói đó, Lâm Qui lòn tay toan cởi bỏ y trang của Nhị nương, nhưng khi tay vừa thọc vào ngoại y của nàng thì Nhị nương vùng đứng lên.

Nàng lắc đầu:

- Không...

Hành động của nàng khiến cho mặt Lâm Qui cau hấn lại. Gã rít giọng nói:

- Y ... Lâm Thiếu gia muốn mà dám chống lại ư?

Cùng với lời nói đó, Lâm Qui bất ngờ buông Tam Nương lắc vai lướt lướt đến, vươn trảo công thọc vào xiêm y của Nhị nương.

Xoạt...

Hấn thẳng tay xé toang xiêm của Nhị Nương như lột con thú hung tợn xé xác con mồi. Thấy gã hung tợn xé rách xiêm y của Nhị nương, Tam Nương run bật bật.

Nàng co cả thân mình lại như thế muốn lấy tay làm giáp y che chắn mình.

Lâm Qui chỉ với ba lần giương trảo đã lột phất ngoại y của Nhị nương, chỉ còn chừa lại mỗi chiếc yếm hồng cùng cái váy rách nát trên người nàng.

Nhị Nương ngồi thụp xuống đất, vòng tay che ngực như thế muốn lấp những phần thân thể đã để lộ ra dưới mắt Lâm Qui.

Gã thộp lấy tóc nàng.

Lâm Qui ghệt đầu Nhị nương lên. Y nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Đã nhận ngân lượng của Lâm Thiếu gia còn muốn kháng cự với Lâm Thiếu gia à. Nàng có ngoan ngoãn không, hay muốn Lâm Thiếu gia phải dạy cho nàng cách ngoan ngoãn.

Hắn vừa nói vừa dựng song chỉ từ từ điểm tới đôi thu nhãn của Nhị Nương.
Lâm Qui nói:

- Thà nàng về với Lâm thiếu gia còn tốt hơn là làm kẻ tàn phế. Không chừng khi nàng đã mù rồi thì gã tình lang của nàng không còn đoái hoài đến. Lúc đó nàng có hối hận cũng không kịp... Chi bằng theo Lâm Thiếu gia có tốt hơn không?

Lệ trào ra khoe mắt Nhị Nương. Nàng thỏn thức nói:

- Công tử hãy tha cho Nhị nương.

Lâm Qui cười khẩy một tiếng.

Lâm Qui lấy tay Nhị Nương kéo lên, dẫn đến tràng kỷ. Nàng cúi gục mặt với tất cả sự nhẫn nhục đứng bên gã. Lâm Qui mỉm cười nhìn Nhị nương nói:

- Bây giờ nàng biết làm gì rồi.

Hắn lòn tay cởi nốt chiếc váy rách tươm trên người Nhị Nương.

Râm...

- o O o -